

Carta do Prelado (abril 2013)

O Prelado agradece a Deus a elección do Papa Francisco, considera a resurrección de Cristo, verdade histórica e fundamento da fe, e convida a edificar o Reino de Deus na terra mediante a preocupación afectiva e efectiva polos máis necesitados.

04-04-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Aínda son moi recentes os momentos de gran importancia, e dos que fomos testemuñas, na vida da Igrexa: a elección dun novo Romano Pontífice. Como sucede sempre nestes acontecementos, experimentamos a acción do Paráclito e o que afirmaba Bieito XVI ao comezar o ministerio petrino: «A Igrexa está viva; esta é a marabillosa experiencia destes días (...). A Igrexa é nova. Ela leva en si mesma o futuro do mundo e, por tanto, indica tamén a cada un de nós a vía cara ao futuro. A Igrexa está viva e nós vémolos: experimentamos a alegría que o Resucitado prometeu aos seus» [1] .

Cun gozo grande, unidos a toda a Igrexa, acollemos todas e todos na Obra a elección do Papa Francisco, que trouxo consigo un refacho de espiritualidade, de anhelos de mellora. A festividade de san Xosé, día no que o novo Romano Pontífice deu inicio solemne ao seu ministerio

de Pastor supremo da Igrexa universal, fixo especialmente tanxible que o Señor, a súa Nai Santísima e o santo Patriarca velan pola Igrexa en todo momento; que a Esposa de Cristo nunca se atopa soa entre os avatares e fluctuaciones que atopa no curso da súa existencia.

Como vive Xosé a súa vocación como custodio de María, de Xesús, da Igrexa? , preguntábase o Papa Francisco. E respondía: coa atención constante a Deus, aberto aos seus signos, dispoñible ao seu proxecto e non tanto ao propio; é o que Deus pide a David (...). Deus non desexa unha casa construída polo home, senón a fidelidade á súa palabra, ao seu designio; é Deus mesmo quen constrúe a casa, pero de pedras vivas marcadas polo seu Espírito. Xosé é "custodio" porque sabe escoitar a Deus, déixase guiar pola súa vontade, e precisamente por iso é aínda máis sensible ás

persoas que se lle confiaron, sabe como ler con realismo os acontecementos, está atento ao que lle rodea, e sabe tomar as decisións máis sensatas [2] . Como vos fixen notar antes da elección, e confirmeivos logo -segundo en todo ao noso Pai-, xa queremos ao novo Papa con inmenso agarimo sobrenatural e humano, á vez que procuramos apoiar -con abundante oración e mortificación- os primeiros pasos do seu ministerio, sempre importantes.

Onte comezou o tempo pascual. O *aleluia* cheo de xúbilo que sobe da terra ao ceo en todos os recunchos do planeta, manifesta a fe inquebrantable da Igrexa no seu Señor. Xesús, tras o seu afrentosa morte na Cruz, recibiu de Deus Pai, polo Espírito Santo, unha nova vida - unha vida plena de gloria na súa Humanidade Santísima- como confesamos os domingos nun dos

artigos do Credo: o mesmo Xesús - *perféctus homo* , home perfecto- que padeceu a morte baixo Poncio Pilato e foi sepulto, ese mesmo *resucitou ao terceiro día, segundo as Escrituras* [3] , para non morrer nunca máis e como peza da nosa resurrección futura e da vida eterna que esperamos. Digamos, pois, coa Igrexa: *en verdade é xusto e necesario, é o noso deber e salvación, glorificarte sempre, Señor, pero máis que nunca neste tempo en que Cristo, a nosa Pascua, foi inmolido. Porque El é o Cordeiro de Deus que quitou o pecado do mundo: morrendo, destruíu a nosa morte, e resucitando, restaurou a vida* [4] .

Tratemos de profundar, coa axuda do Paráclito, neste gran misterio da fe, sobre o que se apoia -como o edificio sobre os seus cimentos- toda a vida cristiá. «O misterio da Resurrección de Cristo -ensina o *Catecismo da Igrexa católica* - é un

acontecemento real que tivo manifestacións historicamente comprobadas como o testemuña o Novo Testamento» [5] . Explicábao san Pablo aos cristiáns de Corinto. *Porque vos transmitín en primeiro lugar o mesmo que eu recibín: que Cristo morreu polos nosos pecados, segundo as Escrituras; que foi sepultado e que resucitou ao terceiro día, segundo as Escrituras; e que se apareceu a Cefas, e despois aos doce* [6] .

O carácter totalmente excepcional da resurrección de Cristo consiste en que a súa Humanidade Santísima, reunidos de novo o alma e o corpo pola virtude do Espírito Santo, foi completamente transfigurada na gloria de Deus Pai. É un feito histórico do que dan fe testemuñas plenamente cribles; pero é, ao mesmo tempo e sobre todo, obxecto fundamental da fe cristiá. O Señor, «no seu corpo resucitado, pasa do

estado de morte a outra vida máis aló do tempo e do espazo. Na Resurrección, o corpo de Xesús énchese do poder do Espírito Santo; participa da vida divina no estado da súa gloria, tanto que san Pablo pode dicir de Cristo que é o home celestial (cfr. 1 Cor 15, 35-50)» [7] .

Meditemos o que san Xosemaría escribiu nunha das súas homilías: ***Cristo vive. Xesús é o Emmanuel: Deus connosco. A súa Resurrección revélanos que Deus non abandona aos seus (...). Cristo vive na súa Igrexa. "Dígovos a verdade: conenvos que Eu me vaia; porque se Eu non me vou, o Consolador non virá a vós, pero se me vou, enviaréivolo " (Jn 16, 7). Eses eran os designios de Deus: Xesús, morrendo na Cruz, dábanos o Espírito de verdade e de Vida. Cristo permanece na súa Igrexa: nos seus sacramentos, na súa liturxia, na súa predicación,***

en toda a súa actividade. De modo especial Cristo segue presente entre nós, nesa entrega diaria da Sacra Eucaristía. Por iso a Misa é centro e raíz da vida cristiá. En toda Misa está sempre o Cristo Total, Cabeza e Corpo. Per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso. Porque Cristo é o Camiño, o Mediador: nel, atopámolo todo; fóra del, a nosa vida queda baleira. En Xesucristo, e instruídos por El, atrevémonos a dicir - audemus dicere - Pater noster , noso Pai. Atrevémonos a chamar Pai ao Señor dos ceos e da terra. A presenza de Xesús vivo na Hostia Santa é a garantía, a raíz e a consumación da súa presenza no mundo [8] .

Xesús resucitado é tamén Dono do mundo, Señor da historia: nada sucede sen que El queírao ou o permita en vista dos designios salvadores de Deus. San Xoan

preséntanolo na Apocalipse en toda a súa gloria: *no medio dos candelabros [vin] como un Fillo de home, vestido cunha túnica até os pés, e cinguido o peito cunha banda de ouro. A súa cabeza e os seus cabelos eran brancos como la branca, como neve, os seus ollos como unha chama de lume, os seus pés semellantes ao metal precioso cando está nun forno aceso, a súa voz como un estrondo de moitas augas. Na súa man dereita tiña sete estrelas, da súa boca saía unha espada tallante de dobre fío, e o seu rostro era como o sol cando brilla en todo o seu esplendor [9] .*

Esta soberanía do noso Señor sobre o mundo e a historia en toda a súa amplitude, esixe que os seus discípulos nos empeñemos con todas as nosas forzas na edificación do seu reino na terra. Unha tarefa que require non só amar a Deus con todo o corazón e toda a alma, senón amar con caridade afectiva e efectiva, *con*

*obras e de verdade [10] , a cada un dos nosos semellantes, de modo especial a quen se achan máis necesitados. Compréndese moi ben, por iso -escribiu san Xosemaría-, **a impaciencia, a angustia, os desexos inquietos de quen, cunha alma naturalmente cristiá (cfr. Tertuliano, Apologético , 17), non se resignan ante a inxustiza persoal e social que pode crear o corazón humano. Tantos séculos de convivencia entre os homes e, aínda, tanto odio, tanta destrución, tanto fanatismo acumulado en ollos que non queren ver e en corazóns que non queren amar [11] .***

Esta é, como sabedes, unha das preocupacións que o novo Papa manifestou desde os primeiros momentos do seu pontificado. Impulsados polo exemplo e os ensinos do noso Pai, sigamos esforzándonos por levar a caridade

de Cristo, a solicitude espiritual e material polos demais, ao ambiente no que cada un traballa; de modo persoal, pero tamén buscando e urxindo a colaboración doutras persoas que manifestan esta preocupación polos necesitados. Non esquezamos nunca que o Opus Dei naceu e reforzouse, por querer divino, entre os pobres e enfermos das barriadas extremas de Madrid; e a eles dedicouse o noso Fundador con xenerosidade e heroísmo, con gran emprego de tempo, nos primeiros anos da Obra. En 1941 escribía: ***non fai falta lembraros, porque estades ao vivir, que o Opus Dei naceu entre os pobres de Madrid, nos hospitais e nos barrios máis miserables: aos pobres, aos nenos e aos enfermos seguimos atendéndoos. É unha tradición que non se interromperá nunca na Obra*** [12] .

Poucos anos despois, san Xosemaría completaba este ensino con outras palabras ben claras que, a pesar do tempo transcorrido, conservan plena actualidade. *Nestes tempos de confusión* -escribía - , *non se sabe o que é dereita, nin centro, nin esquerda, no político e no social. Pero se por esquerda enténdese conseguir o benestar para os pobres, para que todos poidan satisfacer o dereito a vivir cun mínimo de comodidade, a traballar, a estar ben asistidos se se pon enfermos, a distraerse, a ter fillos e poderlles educar, a ser vellos e ser atendidos, entón eu estou máis á esquerda que ninguén. Naturalmente, dentro da doutrina social da Igrexa, e sen compromisos co marxismo ou co materialismo ateo; nin coa loita de clases, anticristiana, porque nestas cousas non podemos transixir* [13] .

Doía especialmente ao noso Fundador que o desamor e a falta de caridade cos indixentes désele ás veces tamén entre cristiáns. ***Os bens da terra, repartidos entre uns poucos; os bens da cultura, encerrados en cenáculos. E, fóra, fame de pan e de sabedoría, vidas humanas que son santas, porque veñen de Deus, tratadas como simples cousas, como números dunha estatística. Comprendo e comparto esa impaciencia, que me impulsa a mirar a Cristo, que continúa convidándonos a que poñamos en práctica ese mandamento novo do amor. Todas as situacións polas que atravesamos na nosa vida tráennos unha mensaxe divina, pídenos unha resposta de amor, de entrega aos demais [14] .***

Fillas e fillos meus, meditemos estas palabras e fagámoslas resoar nos oídos de moitas persoas, a fin de que o *mandamento novo* da caridade

brille na vida de todos e sexa -como quería Xesús- o distintivo de todos os seus discípulos [15] . Querería que profundásemos nas palabras do Evanxeo, tras a resurrección de Xesús: *gavísi sunt discipuli viso Dómino* [16] , os discípulos enchéronse de alegría ao ver ao Señor. Consideremos tamén que o Mestre nos segue sempre de preto, e temos que descubri-lo, mirarlle, nas circunstancias extraordinarias e ordinarias da vida corrente, co convencemento do que afirmaba san Xosemaría: ou o atopamos aí, ou non o atoparemos nunca. Por iso, tras o triunfo de Cristo, tras a seguridade de que conta connosco, demos un rumbo novo ao noso *gáudium cum pace*, á nosa alegría chea de paz?, ten contido sobrenatural e humano?

Ao longo deste mes, xunto ao xúbilo da Igrexa pola Pascua e por ter de novo a un sucesor de Pedro na terra, no noso caso engádense novos

motivos de gozo: especialmente os aniversarios da primeira Comunión e da Confirmación de san Xosemaría o día 23. Que boa ocasión para que pidamos ao Señor pola súa intercesión, nas próximas semanas, a luz abundante e a fortaleza do Espírito Santo, para o Papa Francisco, para a Igrexa Santa, para a humanidade! Non vos oculto que gozo percorrendo a historia do Opus Dei, a ***historia das misericordias de Deus***, e pido á Trindade Santísima que vos suceda o mesmo a todas e a todos: non vivimos de recordos, senón do gozo de ver a man de Deus no percorrido da Obra, na vida de san Xosemaría.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de abril de 2013.

[1] Bieito XVI, Homilía na Misa de comezo do ministerio petrino, 24-IV-2005.

[2] Papa Francisco, Homilía na Misa de comezo do ministerio petrino, 19-III-2013.

[3] Misal Romano, Símbolo niceno-constantinopolitano.

[4] Misal Romano, Prefacio I de Pascua.

[5] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 639.

[6] 1 *Cor* 15, 3-5.

[7] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 646.

[8] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 102.

[9] *Ap* 1, 13-16.

[10] 1 *Jn* 3, 18.

[11] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 111.

[12] San Xosemaría, *Instrucción* , 8-XII-1941, n. 57.

[13] San Xosemaría, *Instrucción* , maio-1935/14-IX-1950, nota 146.

[14] San Xosemaría, *É Cristo que pasa*, n. 111.

[15] Cfr. *Jn* 13, 34-35.

[16] *Jn* 20, 20.

.....